

ται τὴν σήμερον ἄπειρα καὶ ἐπωφελεστάτα ἀντικείμενα, χρήσιμα διὰ τὸν κοινὸν βίον.

Τὸ ἐλαστικὸν κόμμι εἶναι φλέξεως ἐπιδεκτικόν, καὶ καίει μετὰ λαμπρᾶς φλογός, ὥστε ἕνεκα τούτου χρησιμεύουν τὰ ἀποκόμματα, ἢ ἄλλως πῶς ἄχρηστα γεγόμενα ἀντικείμενα ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμεος, πρὸς κατασκευὴν δάδων· ἰδίως τοιαύτας κατασκευάζουσιν οἱ Ἰνδοὶ, καὶ ἡ φλόξ αὐτῶν λίαν φωτοβολοῦσα ἐκ μακροῦ ἀποστήματος διακρίνεται.

Περίεργος παρατήρησις ἐπὶ τῶν εἰρημένων δένδρων ἐγένετο ὑπὸ τοῦ περιφήμου **Humbold**, ὅστις παρατήρησεν ὅτι τὰ δένδρα, ἅτινα εἰς νεαρὰν ἡλικίαν παρέχουσι τὸν γαλακτώδη τοῦτον ὀπὸν, ἀφοῦ γηράσῃσι, δὲν ἐκρέει πλέον οὗτος διὰ τῆς ἐντομῆς τῶν κορυμῶν, ἀλλ' ἀποκρίνεται ὁπὸς ἰδιαιτέρας φύσεως ἐκ τῶν ριζῶν, ὅστις εἶναι σκληρότερος καὶ σπογγώδεστερος, δυνάμενος ὅμως, διὰ θερμάνσεως ὑπὸ τοῦ πυρὸς καὶ διὰ μαλάξεως διὰ τῶν χειρῶν, νὰ ἀποκατασταθῇ χρήσιμος ὡς τὸ ἴδιον ἐλαστικὸν κόμμι. Τοῦτο τὸ ἐλαστικὸν κόμμι ὠνόματεν ὁ **Humbold** ἐλαστικὸν κόμμι ὑπόγειον, ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων **Bapicho ne Zapis** καλλούμενον· ἡ οὐσία αὕτη ἀπεκρίνεται ἰδίως ἐκ τῶν δένδρων τῶν φυομένων εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὀρηνόκου ποταμοῦ, καὶ εἰς τοσοῦτον ποσόν, ὥστε τὸ πλεῖστον μέρος, τῶν ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμεος ἐν τῇ Ἀμερικῇ κατασκευασμένων ἀντικειμένων, ἐξ αὐτοῦ τοῦ υπογείου ἐλαστικοῦ κόμμεος κατασκευάζονται.

(Ἐφημερίς τῶν Φιλομαθῶν.)

## ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ Αὐγούλα ποῦ νᾶναι;  
Κοντεύει τὸ θράδυ,  
Καὶ μαῦρο σκοτάδι  
Πλακώνει τὴν γῆ·

Παγαίνει 'κεῖ ποῦναι  
Ψηλὸ κυπαρίσσι,  
Παγαίνει στὴ θρύσι—  
Δὲν εἶν' οὐδ' ἐκεῖ.

Στ' ἄλῳνι, στ' ἀμπέλι  
Στὸν δρόμον κυττάζει,  
Καὶ τέλος φωνάζει  
—«Αὐγούλά μου Αὐγή!»  
—Αὐγή μου, συχνότατα  
Φωνάζουν τὰ στήθη,  
Καὶ Αὐγή μου ἀπεκρίθη  
Μι' ἄλλη φωνή.

Πῶς εἶν' τῆς Αὐγοῦλας  
Ὁ Ἄνθρς ἐστοχάσθη,  
Καὶ πρόθυμος ἔβασθη  
Νὰ πᾶ νὰ τὴν ἔρῃ.

Ἐγύρευ' ἀνέσυχος,  
Ὡσάν περιστέρι,  
Διὰ ναῦρον τὸ τέρι  
Καὶ δὲν τοῦ βολεῖ.

Καὶ τρέχει, καὶ τρέχει,  
Καὶ ὄλο κυττάζει,  
Καὶ δίχως νὰ κρᾶζῃ  
Δὲν μένει στιγμή.—

Τὴν εἶδε προβαίνοντας  
Στὴν μέση, κ' ἐφώναζε,  
»Αὐγοῦλά μου, τρόμαζε  
»Ὁ Ἄνθρς Σου πολὺ.

Καὶ ταῦτα λαλῶντας  
Συμὰ τῆς πηγαίνει—  
Ἡ Αὐγοῦλα σιωπαίνει  
Καὶ δὲν τοῦ λαλεῖ.

Προσκέφαλο κόκκινο  
Τῆς κεῖτ' ἀποκάτου,  
Κρεβάτι θανάτου  
Στενὸ καὶ πικρό.

Θανάτου στεφάνι  
Τριγύρω 'ς τὴν κόμη,  
—Εἶν' εὐμορφ' ἀκόμη  
Στὴν ὤψι πολὺ.

Ὁ Ἄγγελος ἴσως  
Ποῦ πέρνει τὸ μίλημα,  
Τῆς πῆρε μὲ φίλημα  
Γλυκὸ τὴν ψυχὴ.

Γιατὶ ἔχει χαμόγελο  
Ἀκόμη στὸ στόμα,  
Ποῦ λές εἰς τὸ χῶμα  
Δὲν πρέπει νὰ μῶθ.

Δὲν εἶν' ποθαμμένη—  
Τὴν ὤψιν τηράτε—  
Κοιμάται, κοιμάται,  
Εἰς ὕπνον βαθύ.

Τῆς πέρνει γελῶντας  
Ὁ Ἄνθρς τὸ στεφάνι,  
Τὸ βάνει, τὸ ἔγανει  
Ἀπ' τὴν κεφαλὴ.

—«Ἡ Αὐγοῦλα κοιμάται  
»Ἀλήθεια Σὲ λέγω,  
»Μὴ κλαῖς, γιατί κλαίγω  
»Μητέρα, κ' ἐγώ.

»Ἰδοὺ τὸ στεφάνι τῆς,  
»Μὴ γέρνης στὴν ἄλλη  
»Μερίᾳ τὸ κεφάλι,  
»Τὰ μάτια μὴν κλῆς!

»Στ' ἀφίνα στὰ γόνατα  
»Κ' ἀκόμη ἂν ἀργήσῃ,  
»Ἡ Αὐγὴ νὰ ξυπνήσῃ  
»Ἐμὲ τὸ φορεῖς.»